

Mẫu Nghi Thiên Hạ: Bất Tài Bất Sắc

Contents

Mẫu Nghi Thiên Hạ: Bất Tài Bất Sắc	1
1. Chương 1: Mệnh Hoàng Hậu	1
2. Chương 2: Thái Tử	3
3. Chương 3: Rút Cạn Máu	4
4. Chương 4: Đại Hôn	5
5. Chương 5: Muốn	7
6. Chương 6: Ngang Trái	9
7. Chương 7: Uy Hiếp	11
8. Chương 8: Ta Yêu Chàng Nhưng Không Nói. [hết]	14
9. Chương 9: Ngoại Truyện : Phụ Thân, Xuống Dưới Với Hải Nhi~~	16

Mẫu Nghi Thiên Hạ: Bất Tài Bất Sắc

Giới thiệu

Truyện xoay quanh một mẫu nghi thiên hạ có tên là Hoa Mộng, nàng là một vị hoàng hậu vừa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-nghi-thien-ha-bat-tai-bat-sac>

1. Chương 1: Mệnh Hoàng Hậu

Ta là Hoa Mộng, nữ nhi của tể tướng, đích nữ, tất cả người trong phủ đều sủng ái ta, quá cưng chiều ta nên ta nói không họ sẽ không ép ta. Lớn lên lại xinh đẹp, chỉ tiếc có sắc mà không tài. Tính tình ta bạo dạn, kiêu ngạo, háo thắng thêm tùy hứng thích là làm.

Nam nhân ta thích... Tam vương gia người người sợ hãi, Phượng Hồng. Chính thế, ta mặc thiên hạ theo đuổi hần, hần đi đâu ta sẽ tạo ra cảnh gặp tình cờ và rồi theo sau hần, miệng không ngừng nói chuyện, cho dù hần xua đuổi, cho dù hần im lặng, hần hờ hững, lạnh nhạt.

Ta nhớ những lời hần nói: “Nữ nhân ta yêu phải khác người, Hoa Mộng tiểu thư không phải người đó.”

“Vậy huynh có chắc ngày nào kia huynh sẽ không rung động với một nữ nhân không như huynh mong, huynh đã nói với ta?” Ta hỏi hắn một câu, hắn không đáp lại, rời đi hờ hững.

Lời nói hắn, một lý do viện cớ của hắn, cắt đứt đoạn hy vọng của ta, mà hy vọng ta rất nhiều, nhiều bao nhiêu hắn dập tắt bấy nhiêu. Đau, mỗi hy vọng tắt đi, tim ta đau quặn.

Ta không còn là thích hắn, giờ đã thành yêu, yên hắn đến độ hóa ngọc. Chẳng phải thiêu thân lao vào lửa là chết sao? Sao ta không chết? À, ta là Hoa Mộng, không phải thiêu thân, hắn cũng chẳng phải lửa nóng. Hắn, khối băng ngàn năm, ta cố gắng làm tan băng, nhưng ta chẳng thể nào làm, bởi nó làm tim ta tổn thương, gai băng trên tảng băng đâm vào ta mỗi khi ta lại gần.

Ta muốn bỏ, muốn bỏ sự ngốc nghếch, sự mù mịt với hắn, vậy sao ta không bỏ nổi? Nói dễ làm rất khó. Bao lâu ta thấy hắn lạnh lùng, mọi việc hắn lãnh đạm nhìn, thờ ơ với ta. Bây giờ ta ném trái tim thêm hai chữ vô tình từ hắn.

Đêm mưa, hắn say ở tửu lầu, ta vào tìm hắn, mắt thấy hắn say khướt, nói linh tinh, ta đi tới bên định kéo hắn đi, ngược lại ta bị hắn kéo vào phòng của tửu lầu, hắn cứ thế lôi kéo ta thô bạo, xé nát y phục ta, mặc ta van nài, mặc ta kháng cự, tàn bạo lưu lại dấu hôn bản thân hắn lên làn da ngọc của ta.

Từng dấu hôn, từng cái cắn môi, từng cái một in lên người ta, ta tự hỏi, ta phản kháng làm gì? Ta yêu hắn mà, hơn nữa ta cũng nghĩ tới gạo nấu thành cơm với hắn, nay như vậy, ta nên tự nguyện, biết đâu xong chuyện mọi thứ thay đổi, hắn cho ta cơ hội thì sao.

Những gì ta nghĩ, khi hắn chưa thốt ra tên của ai khác, hắn trầm mê người ta rồi nỉ non gọi: “Dạ Am...” Là Dạ Am, Dạ Am nữ tướng duy nhất, trẻ nhất mới từ biên cương trở về chưa được một năm.

Ngoài người đó ra có thể là ai? Ta đã để ý, ánh mắt hắn mỗi khi thấy Dạ Am là chẳng rời đi đâu.

Tim ta đau, nhưng sao đây? Ta yêu hắn, đành vậy. Đêm nay mưa lớn đi theo sấm chớp, dù đau, đêm nay ta nguyện cùng hắn triền miên. Sau đêm, ta rời đi, chỉ để lại cây trâm ngọc ta yêu thích cho hắn, hy vọng hắn giữ nó coi như vật để ghi nhớ đêm đấy.

Một tháng sau, thánh chỉ hoàng thượng truyền tới, ban hôn ta cho thái tử, Phượng Diệm, định năm sau thành hôn.

Ta không muốn, không muốn thành thân, không muốn lấy thái tử, không muốn thành đại tẩu hắn, ngay khi ta biết mình mang hài tử thì càng không thể.

Thánh chỉ khó thu, hoàng đế khó hồi! Lệnh vua không thể cãi, ta chỉ sắc, không tài, thanh danh hư hỏng, vậy có gì xứng làm thái tử phi. Hoàng thượng nhìn trúng ta điểm nào khi người thái tử để mắt đến tốt hơn ta? Nữ tướng Dạ Am.

Thái tử cũng nhìn trúng Dạ Am, ta vô tình thấy, loại ánh mắt luôn nhìn đến, đôi khi khóa chặt vào một người, để ý, nhìn ngắm rồi khẽ cười.

Dạ Am, như ta biết, nữ tướng tài sắc vẹn toàn, mười ba tuổi theo đại tướng quân đi đánh giặc biên cương, ba năm ở biên cương, đánh lui giặc là nhờ Dạ Am, công lao to lớn, tài sắc hơn người thêm không màng hư vinh, trở về không cầu gì, hoàng thượng thấy không thỏa, ban cho một cái danh đệ nhất mỹ nhân Hạ quốc, một phủ đệ to lớn riêng cho Dạ Am.

Nữ nhân thế, nam nhân nào không ái mộ? Ta có thể so bằng sao? Chỉ có thể đứng từ xa ghen tị thôi.

Ta làm gì đây? Mọi chuyện không thể lay động, ta muốn trốn, nhưng phụ mẫu, cả nhà ta sẽ liên lụy, hơn nữa ta muốn con ta sống trong hạnh phúc, ta tin phụ mẫu sẽ chấp nhận.

Ta không định nói với hắn, khi ta tới chỗ thái tử thì thấy hắn, hắn và thái tử đang nói chuyện, ta vô tình nghe được câu nói làm tâm ta sợ hãi, nỗi đau bấy lâu lại thêm một sự đau đớn, trái tim ta thật sự chết lặng.

Hắn nói: “Nếu thật sự nữ nhân đêm đó mang thai, đến tìm ta thì ta chỉ nhận con không nhận nàng ta.” Giọng hắn dừng dừng, hờ hững.

Hắn biết thì hài tử trong bụng ta, có phải hắn sẽ đem đi không? Không, ta mới không tin hắn biết, hài tử là con của một mình ta. Từ khi có hài tử, ta đã suy nghĩ rất nhiều, ta cần hài tử, cả nhà ta nữa, ta sẽ từ

bỏ tình cảm với hắn.

2. Chương 2: Thái Tử

Tại một ngày, ta bị bắt cóc, là những vụ bắt cóc này mấy ngày luôn xảy ra ở kinh thành, hoàng thượng cho người điều tra, mà người điều tra đó là Dạ Am và hắn. Ta bị bắt đi, bọn chúng đưa ta tới một hang núi, ở đó ta gặp những cô nương khác.

Ta nhìn thấy Dạ Am trong các cô nương, ánh mắt sắc xảo, dù bị che bởi rất nhiều người, nhưng vẻ đẹp, tính trầm tĩnh, vầng sáng trên người nàng ta rất rõ, tựa như đóa mẫu đơn kiêu sa, đẹp đẽ, nở rõ vào đêm, mọi thứ xung quanh không đáng để nàng ta quan tâm, chỉ người nhìn rồi khen.

Ta hiểu vì sao rồi, kể cả khí chất ta cũng không bằng... và số mệnh nữa. Ta bị những nam nhân kia cưỡng bức, sợ hãi, tủi nhục, ghê tởm ủa vây lấy ta. Ta hét, giãy giụa đều vô ích, thân thể ta, hài tử... ta sợ ta mất hài tử, sẽ mất đi người thân, mất đi một hy vọng, ta mất quá nhiều hy vọng rồi, không muốn. Không muốn!

Ta mơ màng thấy tên khác đang lôi kéo Dạ Am, xé rách y phục của nàng ta, rồi... thanh kiếm bén nhọn đâm vào tên kia. Bóng dáng Phượng Hồng xuất hiện trong mắt ta, không, hắn thật sự ở đây, hắn đi nhanh tới, cỡi áo bào trên người che chắn cho Dạ Am, tâm ta thật sự đau và chết thật.

Hắn ôn nhu ôm lấy Dạ Am mà hỏi han. Chỉ là rất tốt, hắn không để ý ta, rất may nước mắt ta rơi hắn chưa thấy, chưa thấy bộ dạng nhếch nhác, kinh tởm của ta.

“Hoa Mộng, ta tới trễ... xin lỗi.” Giọng nói nhỏ nhẹ, gọi tên ta bằng giọng ôn hòa như thế chẳng phải ai khác là Phượng Diễm, chàng đang bao bọc ta, ôm ta vỗ về dịu dàng, thật tâm không hề ghét bỏ. Ngẩng đầu, ta ngừng khóc, vì nhìn thấy gương mặt tuấn lãng ấy ta không thể yếu mềm được, đây là phản ứng thành quen khi ta thấy chàng. Ta nhớ đây là lần thứ hai chàng bên ta lúc ta yếu đuối, tuyệt vọng.

Lần thứ nhất là lúc ta mười tuổi, ta đi theo Phượng Hồng, y như đi theo chủ tử, hắn lừa ta, bỏ ta tại nơi có nhiều cây hoa đào, ta đã ở đó, ngồi chờ hắn lâu đến nổi bật khóc, trên người toàn cánh hoa đào rụng xuống, Ta ngốc, tin tưởng hắn quay lại. Lúc sau chàng xuất hiện, bước nhanh đi gần ta, kéo tay ta dậy, phủi bụi, cánh hoa trên ta, lau nước mắt cho ta và nói: “Hồng đệ kêu ta đón muội, ta xin lỗi đã chậm trễ, trở về ta sẽ mua bánh quế hoa tạ tội muội? Chịu không?”

Ta gật gật đầu thay câu trả lời.

Ta đã thấy mình dường như định sẵn chỉ yêu hắn, nếu không, chàng tính tình tốt, đối đãi ta như thế sao ta không động tâm? Có ai nói cho ta biết không? Sao sáu năm ta yêu hắn?

Ta núp trong lòng chàng, ta đầu tóc rối tung, cả người run run, đôi mắt đỏ hoe nhìn những kẻ vừa cưỡng mình bị trói lại. Chợt ý nghĩ giết chết những kẻ đó hiện ra, ta như bị kích động, cướp lấy thanh kiếm bên hông chàng, trong sự kinh ngạc của mọi người, rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm lóe lên, ta điên cuồng giết những kẻ bị trói lại kia. Tiếng kêu thảm thiết. tiếng chém giết, van xin ta vang lên, cả hang động ngập tràn mùi máu tanh.

Điệu cười cuồng vọng của ta phát ra: “Haha... chết đi! Chết đi!” Dám tổn hại đến bảo bảo của ta. các người phải chết!

Ta cầm thanh kiếm dính đầy máu tươi, tay không ngừng đâm lên xuống cái xác chết, ta thành kẻ điên, tàn độc. Chạm đến thứ quan trọng của ta, hài tử của ta, kết cục chết.

Chàng đi đến cản ta lại, “Hoa Mộng! Bình tĩnh lại đi!” Chàng vòng tay, giam ta lại.

Đinh, âm thanh kiếm rơi xuống đất, ta buông thanh kiếm ra, ngã vào lòng chàng, yếu ớt đặt hai tay lên bụng, nói: “Thái tử... bảo bảo của ta, ta muốn về...” Ta nói xong ngất lịm đi, chàng bất ngờ, nhưng nhanh chóng bế ta lên, rời hang động.

Sau đó, hài tử của ta vẫn còn, bình an vô sự. Ta vui, chỉ là ta phải nói hết với chàng.

“Hoa Mộng xin thái tử tha tội... Hoa Mộng đã thất thân, lừa dối người, xin thái tử trách phạt nhưng thái tử độ lượng, hãy tha mạng cho.” Ta quỳ xuống dưới chân chàng,

Chàng nói: “Ta không hẹp hòi, đứng lên, bảo bảo còn trong bụng, nàng không để ý đến mình cũng nên để ý đến bảo bảo.” Chàng không tức giận, không trách, không nói. Chàng giúp ta che giấu hoàng thượng và mọi người.

Gần một năm sau... bảo bảo đã ra đời, bảo bảo xinh đẹp, có đôi mắt xanh giống hần, nhưng khi nhìn vào không phải giá lạnh mà là ấm áp, bảo bảo rất ngoan, quấy khóc ít, miệng luôn cười. Ta sinh ra bảo bảo trong sự phản đối của phụ mẫu, nhưng dù phản đối vẫn bao che ta.

Từ ngày bảo bảo ra đời, cuộc sống ta đủ màu sắc tươi vui.

“Bảo Bảo, mau lớn nha. Nào, cười cái xem nào.” Giọng ta hoàn toàn hạnh phúc, tay bế Bảo Bảo nho nhỏ cẩn thận đỡ đỡ. Bảo Bảo cười, cái miệng nhỏ mở to, bên trong không chiếc răng, chỉ thấy lợi nhưng làm tim ta mềm nhũn.

Ta gọi hài tử là Bảo Bảo, tên Bảo Bảo là do thái tử đặt, Liên, họ theo ta là Hoa, Hoa Liên.

Phượng Diễm hay đến phủ cùng ta chăm sóc Bảo Bảo, cảnh ba người hai lớn một bé cùng nhau, quả thực ấm áp như một nhà.

Ta không nhắc tới phụ thân của Bảo Bảo là ai, chàng không hỏi, theo ta chàng đã sớm biết.

Ta từng có suy nghĩ có cơ hội sẽ đền đáp ân tình của chàng. Là từng mà thôi, bởi vì chàng cũng chỉ vì Dạ Am.

3. Chương 3: Rút Cạn Máu

Bỗng cả kinh thành truyền ra tin tức, nữ tướng Dạ Am bị trúng độc do lúc đánh nhau với thích khách, nay lành ít dữ nhiều.

Nhưng thế thì sao? Bảo Bảo của ta có liên quan đến chuyện đó? Vì sao?

Ngày đẹp trời đó, ta và Bảo Bảo đang vui vẻ nói chuyện thì có người tới, họ là người của Phượng Hồng, Phượng Hồng cũng tới, ánh mắt hần nhìn Bảo Bảo làm ta sợ hãi.

Ta không nghĩ hần biết gì... mà là hần đến vì một ai, dự cảm không lành khi hần tới gần ta, nói “Hoa Mộng, ta mượn đứa trẻ này một chút. Yên tâm, ta rất nhanh sẽ trả.” Giọng hần vẫn lạnh nhạt y như vậy.

Mượn? Rồi trả? Ta không tin! Lời hần nói ta vĩnh viễn không tin!

Ta bước lùi về sau, đầu lắc lắc, “Phụ thân! Cứu nữ nhi!” Ta kêu cứu nhưng không ai đáp lại. Ta chợt nghĩ hần có thể vào đây sao phụ thân không biết, không cản, chẳng lẽ phụ thân... không, dù sao Bảo Bảo cũng là con cháu của Hoa gia, cháu của người, người nhất định không làm vậy đâu.

Ta rối loạn chạy đi, một người bên hần giữ ta lại, hần cướp lấy Bảo Bảo. Ta hét lên: “Phượng Hồng! Trả hài tử cho ta! Người đem hài tử đi đâu, buông ta ra...” Ta giãy tay ra dễ dàng, ta lao đi theo bóng dáng khuất dần kia.

Không kịp, hần đã đi, ta không biết hần đi đâu. Rối loạn, đầu óc ta rối tung, ta phải đi cầu phụ thân, Bảo Bảo của ta, con đẻ mẫu thân.

“Phụ thân, con xin người! Cứu Bảo Bảo đi mà...” Ta quỳ xuống dưới chân phụ thân mà van nài. Phụ thân ta không dao động, dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta, “Chỉ là một đứa trẻ, cần gì huy đi tiền đồ của mình.” Phụ thân nói tiếp: “An ổn đi, con còn chưa đền đáp gì cho ta, cho Hoa gia đâu.”

Lời này, một đao cắt đứt sự lừa mình dối người của ta, tất cả sủng ái bấy lâu dành cho ta tất cả là giả! Giả hết.. bây giờ đối với phụ thân chỉ có lợi ích. Ta, chính là nguồn để kiếm lợi ích duy nhất đó.

Ta yếu ớt hỏi: “Phụ thân, vậy cho con biết tam vương gia mang Bảo Bảo đi để làm gì không ạ.” Ba chữ lọt vào tai ta: “Rút cạn máu.” Ta ngỡ vực, từng giọt nước mắt rơi rải rác trên đất.

Bảo Bảo... sao có thể như thế? Rút cạn máu? Chẳng phải là lấy mạng?

Ta lập tức chạy đi, ta phải tìm thái tử, nhưng chỉ nhận được câu nói cung kính của nô tài Phụng Diễm: “Thái tử nói người đến phủ của Nữ Tướng.” Giờ ta mới hiểu, máu của Bảo Bảo là một phần chế thành thuốc giải cho Dạ Am.

Ta tới nơi, tiếng khóc Bảo Bảo quanh quẩn tai ta, cảnh tượng xa xa, Phụng Hồng dùng dao khứa lên cổ Bảo Bảo đập vào mắt ta.

Ta gào thét: “Bảo Bảo! Bảo Bảo! Xin các người cho ta vào đi...” Trái tim như vạn kim châm vào, lòng dường như bị cắt đi. Tiếng khóc Bảo Bảo ngày một lớn, thế nhưng ta lực bất tòng tâm, người canh cửa kéo ta, không cho ta lao vào.

Bảo Bảo, mẫu thân có tội... Bảo Bảo...

Lý trí kêu gào, nước mắt ta tuôn ra, tiếng khóc ta hòa với tiếng khóc Bảo Bảo. Ta không muốn, bọn họ có quyền gì làm vậy, dùng mạng Bảo Bảo đổi lấy Dạ Am? Sao không phải ta thay Bảo Bảo? Ta chịu một mình được... tại sao?

Tiếng khóc Bảo Bảo dần nhỏ, lúc này ta lần nữa lao vào, không ai kéo lại, cản trở, ta một mạch chạy vào. Đập vào mắt ta là hân bé Bảo Bảo, Bảo Bảo một thân máu đang khô, mặt nó đã ướm đầm lệt. Bảo Bảo không khóc, không cười, mắt nhắm, an ổn như ngủ vậy.

Khuôn mặt ta theo đó tái nhợt, cả người âm u, đáy mắt hiện rõ tuyệt vọng, đau thương.

Ta bước chậm chậm, đôi tay run run đưa ra, “Bảo Bảo... mẫu thân đón con này... Bảo Bảo...” Giọng ta mềm nhẹ, ta nhận lấy Bảo Bảo từ tay hân. Bảo Bảo không còn nóng ấm, chỉ lạnh lẽo. Ta đang đưa Bảo Bảo, sống mũi cay cay, từng giọt nước mắt mặn chát rớt rơi.

Trời đổ mưa, tiếng mưa tí tách, tí tách rơi, ta tâm tàn, lòng đau, cả người ngây dại, bóng lưng ta bước trong màn mưa. “Bảo Bảo... mẫu thân sẽ báo thù cho con, máu của con... chỉ cho nàng ta mượn một thời gian, khi ta lấy lại, sẽ rút cạn máu của nàng ta, con yên tâm ngủ nhé...” Ta thề, ta sẽ không cho một ai trong chuyện rút cạn máu Bảo Bảo được an bình!

Ta ôm thế xác Bảo Bảo, che cho không bị mưa ướt. Trở về Hoa phủ, ta đi vào phòng, lấy ra chiếc trâm ngọc là một đôi với cây trâm đêm đó ta để lại, ngắm nhìn nó, ta khẽ cười.

Ta biết, là chàng, ta thấy chàng ở đó, một chỗ khó thấy ở phủ Dạ Am, ánh mắt tránh né, lẫn tội lỗi của chàng khi nhìn ta, ta chợt biết là chàng để hân tới cướp Bảo Bảo, chàng yêu Dạ Am đến nỗi chàng đánh đổi đứa bé mình luôn bế, luôn dỗ dành.

Phụng Hồng... người rồi sẽ thấy được nỗi đau.

Phụng Diễm, người sẵn lòng tàn nhẫn để cho người biết Bảo Bảo tồn tại vì để cứu người người để ý ư? Vậy ta sẽ để người thấy tội lỗi, giày vò người.

Ta tự tay rạch lên người mình những vết thật sâu, hai chữ Hoa Liên hiện ra trên tay ngọc, vết rạch chính trâm ngọc tạo nên. Ta rạch thêm một đường trên trán mình.

4. Chương 4: Đại Hôn

Ngày sáu, tháng năm.

Thái tử của Dạ quốc đại hôn, lấy thiên kim tiểu thư, nữ nhi tể tướng Hoa Mộng. Dân chúng theo đó vui mừng, reo hò.

Đêm...

Ta khoác trên mình hỉ phục màu đỏ đẹp đẽ, một cái khăn che đi gương mặt xấu xí của ta.

Bên tai nghe thấy tiếng bước chân, tay ta đột ngột bị kéo lên, màn che bị gỡ xuống, gương mặt lạnh lùng Phượng Hồng hiện ra trước mắt ta, ta nhú mi, “Làm gì? Buông ta ra!” Hấn không cho ta phản kháng, “Nói! Cây trâm ngọc này là nàng để lại đúng không?” Giọng hấn tra hỏi ta, ta nhìn cây trâm quen thuộc.

Hấn biết gì rồi? Nếu thật sự hấn biết gì... ta sẽ thuận nước đẩy thuyền ra khơi.

Hấn thấy ta không trả lời, nói tiếp: “Nàng đừng nghĩ chối bỏ! Đây chính miệng tể tướng nói.” Ta mỉm cười, nhẹ nhàng đáp: “Để ta yên ổn đi, tam vương gia khoan dung tha cho ta.”

“Ta muốn nàng nói rõ.” Hấn âm u nhìn ta, ta nhìn thẳng vào mắt hấn, đôi mắt ta hiện lên tia đau khổ, “Tam vương gia chẳng phải rõ rồi sao? Hay không muốn thừa nhận... chính, tay, giết, hài, tử, mình?” Ta nói ra từng chữ một.

Hấn trở nên rối loạn khi ta thốt ra lời nói, hấn run run, lẩm bẩm: “Sao nàng không cho ta biết...”

“Vậy tam vương gia có thể vì đứa trẻ của ta mà để Dạ Am chết? Hay thay vì người làm, người thay thế, để ai khác rút cạn máu của con ta?” Giọng nói ta mang theo châm chọc.

Ta phát hiện, hấn đang đau lòng, nực cười, hấn đau vì Bảo Bảo sao? Hấn chắc chỉ đang như tội lỗi, đau lòng ư? Quên đi!

“Tam vương gia, thái tử sắp vào, nên buông tay ta ra đi.” Ta cứ ngỡ hấn sẽ buông, nhưng hấn lại trầm giọng nói: “Nàng nghĩ ta sẽ để nữ nhân của mình cùng huynh trưởng ta thành đôi?” Ta nghe xong, bật cười, cười bốn cột, ánh mắt mĩa mai nhìn hấn rồi đáp, “Nữ nhân của tam vương gia người rất nhiều, tuyệt không phải Hoa Mộng này! Ta không phải người đặc biệt mà người muốn!” Ta giật tay mình về, “Tam vương gia, mời người trở về, đêm xuân của ta sắp tới rồi.”

“Đêm xuân? Nàng thích huynh trưởng?” Hấn kéo ta lại, ta hồ hững, “Đúng, không thích sao có thể nói ra hai chữ đêm xuân ngọt như vậy?”

Hấn buông ta ra, che giấu cảm xúc mất mát trong mắt, rời đi nhanh chóng.

Tim ta nhói đau, ánh mắt mãi nhìn bóng lưng hấn tới khi khuất dần, ta tự nhủ: “Đây là tình cảnh người chọn mà Hoa Mộng, buồn cái gì? Đau cái gì? Người nên vui lên.” Nhưng nước mắt ta lại rơi, làm trái với lời ta nói. Rốt cuộc ta vẫn không thể phủ nhận, ta yêu hấn, yêu, hận đan xen.

Ta vén ống tay lên, hai chữ Hoa Liên kia làm ta kiên định hơn, lau đi tất cả nước mắt rơi.

Không thể, ta không thể yếu mềm... là hấn giết Bảo Bảo, đáng chết! Đáng hận chính hấn!

Cánh cửa lần nữa mở ra, ta đã chui vào một góc tường, Phượng Diễm thấy phòng có hơi hỗn loạn, mắt nhìn thấy ta ở góc tường ôm đầu, chàng lo lắng bước đến bên ta, như thói quen lâu nay bế ngang ta lên nhẹ nhàng đặt ta xuống giường.

Chàng ngồi bên cạnh, vỗ về ta, “Mộng Mộng.”

“Diễm, Mộng Mộng buồn ngủ...” Giọng ta ngây ngô, đôi tay vòng qua cổ chàng, mắt long lanh hơi đỏ chớp chớp. Chàng gỡ tay ta ra, bất đắc dĩ nói: “Được được...” Chàng chưa nói hết đã bị ta đẩy xuống, lúc chàng hoàn hồn thì ta đã ngủ, vòng tay ta ôm lấy hông chàng, nửa bên mặt vùi vào lòng ngực chàng.

Chàng nhìn ta an ổn ngủ, khoe miệng khê cong, tay chàng đưa ra, tới gần trán ta, vết rạch kia đã thành sẹo, nhìn vào quả thật có chút đáng sợ, nhưng mỗi lần nhìn vào, chàng chỉ thấy chàng có tội, tội lỗi và thương xót.

Vì chàng là người đã tiết lộ bí mật sự có mặt của Bảo Bảo... chàng là người xúi dục Phượng Hồng lấy đi Bảo Bảo... bởi Dạ Am ngày đấy không còn thời gian chờ, chàng đành nhẫn tâm với nàng lẫn Bảo Bảo.

Ngày đó, rốt cuộc là ai nói với Hoa Mộng tới phủ của Dạ Am... để nàng chứng kiến cảnh tượng đó.

Bảo Bảo bị Phượng Hồng chính tay cầm dao khứa vào cổ để lấy máu.

Chàng không dám nghĩ tiếp... cảnh nàng đi dưới cơn mưa kia, chuyện nàng thần trí bất ổn, lấy trâm rạch lên tay tên Hoa Liên rồi hủy đi nhan sắc mình.

Khi ngón tay chàng sắp chạm vào ta, chàng liền rút tay về...

“Mộng Mộng, ta có thể bù đắp cho nàng cái khác, mong nàng tiếp nhận vui vẻ.” Lỗi lầm tất cả, cứ để ta gánh, ta không cầu nàng tha thứ... Chàng thì thầm, ánh mắt dịu dàng nhìn ta rồi ôm trọn ta trong lòng, nhắm mắt.

Ta lập tức mở mắt, đôi mắt ta hiện lên độc ác.

Phượng Diệm, ta sẽ khiến chàng giết Dạ Am.

...

“Oa oa...” Tiếng khóc trẻ nhỏ vang lên.

“Mừng tiểu thư, là nam hài tử.” Người đỡ đẻ cười tươi, trên tay bế một đứa nhỏ tí, cả người nó đỏ đỏ.

Thiếu nữ nằm trên giường trán đầy mồ hôi, gương cười xong ngắt lịm đi.

Lúc mở mắt ra đã thấy một nam nhân vẻ mặt vui vẻ, ôn hòa, bế đứa trẻ vừa sinh đang đưa, đứa trẻ mắt nhắm nghiền, ngủ ngon lành trong vòng tay nam nhân.

Nam nhân thấy thiếu nữ tỉnh rồi, nam nhân bế đứa trẻ đi qua, “Bảo Bảo của nàng ngủ ngon chưa này.”

Thiếu nữ đỏ gò tay đón lấy đứa trẻ, miệng mỉm cười mãn nguyện, mắt thiếu nữ dường như có hơi nước.

“Nàng đã nghĩ ra tên cho Bảo Bảo chưa?” Nam nhân bỗng hỏi.

Thiếu nữ lắc đầu.

“Vậy ta đặt tên cho Bảo Bảo được chứ?” Nam nhân lại hỏi, thiếu nữ gật đầu, nam nhân suy nghĩ một hồi, “Hoa Liên, tên Bảo Bảo là Liên, nàng thấy sao?”

“Hoa Liên... Bảo Bảo, con thấy sao?” Thiếu nữ nhìn đứa trẻ trong lòng mình khẽ động.

...

5. Chương 5: Muốn

Đêm động phòng cứ thế yên ả trôi, chỉ nằm cùng giường, đơn giản ôm nhau. Đêm xuân hai ta, khởi đầu tình yêu và thù hận, khởi đầu của sự trả thù.

...

Ta và chàng, ân ân ái ái, uyên ương chìm trong tình nồng ý đậm. Thiên hạ trúng kiến.

Nhưng là trước mặt chàng, trước mặt mọi người, ta vẫn là người tinh thần không ổn, ban ngày yên lặng, ban đêm nũng nịu gọi tên chàng, sáng là người gố, đêm là hài tử.

Chỉ thế, ta mới có thể lẳng lặng lập âm mưu, chỉ thế, ta mới có thể trả thù, chỉ thế, mới được nhiều sủng ái từ chàng.

Sủng ái, yêu thương, càng nhiều thì ta càng lợi. Ta và phụ thân có thỏa thuận, chỉ cần ta được thái tử là chàng sủng ái, phụ thân sẽ giúp ta...

Cuối cùng ngày ấy cũng đến.

...

Trong cung diễn ra yến tiệc, yến tiệc hôm đó xuất hiện thích khách, thích khách đến hành thích hoàng đế, nhưng là không thành, không giết được hoàng đế, bởi tướng quân đã lấy thân chắn tên, mũi tên tẩm loại kịch độc, thêm bắn trúng tim nên tướng quân không chịu được, chết tại chỗ.

Những tên thích khách còn sống bị bắt, bị tra khảo, vốn lúc đầu cứng miệng, lâu dần bọn chúng chịu hết nổi định khai, rất không may ngày sau bị thủ tiêu ở trong ngục, khiến cho manh mối suýt chút bị hủy.

Trong số những tên sát thủ bị thủ tiêu bằng kịch độc đã làm tướng quân chết, một tên trước khi chết đã cắn ngón tay lấy máu ghi lên hai chữ ngược ở cổ tay.

Hai chữ đó đã được giải: Nữ Tướng. Ở đây, ngoài Dạ Am ra không ai là nữ tướng, càng không ai đặt tên Nữ Tướng.

Sau khi điều tra kỹ càng thì phát hiện thêm, nô tì thân cận của Dạ Am giữ loại kịch độc kia, nô tì đó khai ra là Dạ Am chỉ thị, sai người làm, Hoàng đế do dự một hồi, cuối cùng lệnh tạm bắt Dạ Am.

Chưa dừng lại, một biến cố nữa xảy đến, tể tướng, tức phụ thân ta, người nhận tra xét vụ án thích khách này bị thích sát, may là không làm sao, người thích sát đã chết, vũ khí của hắn ta có kí hiệu riêng của Dạ Am, thân phận hắn ta là tướng sĩ giỏi bên người Dạ Am.

Thích sát vua, giết mệnh quan triều đình. Đã có thể tru di cả tộc, chết ngàn lần cũng không đủ, dù cho không phải Dạ Am giết thì cũng đã liên quan, sao có thể tha tội.

Nhưng... haha, ta biết, ta biết chứ, Dạ Am như vậy Phượng Diệm và cả Phượng Hồng đều sẽ lo lắng, tìm cách cứu Dạ Am, điều ta không ngờ là cả trời cũng giúp nàng ta!

Biên cương có biến, cần người tới giúp đỡ, những người ở triều, không một ai có bản lĩnh. Người có bản lĩnh đã chết không thì từ chối, còn Dạ Am.

Một thái tử được lòng dân, một vương gia có quyền lực, năng lực, cộng thêm tướng sĩ và những người dân đứng về phía Dạ Am, thêm chuyện biên cương, cần cầu xin hoàng đế, mượn có lấy công chuộc tội, Dạ Am nhanh chóng được thả.

Mà, ta là ai chứ? Tể tướng là ai? Sao có thể dễ dàng để một kẻ hoạch hoàn mỹ sụp đổ? Hao tổn tâm tư dồn Dạ Am như thế?

Ta biết, Phượng Diệm sẽ lên lên dự tính, chàng để Dạ Am đi theo Phượng Hồng, bảo hắn mang Dạ Am đi trong đêm, sau khi thành, Phượng Hồng sẽ thay Dạ Am ra biên cương giải quyết.

Chính đêm hôm mưa to, sấm đánh như muốn cho rách trời đó, ta tháo bỏ lớp mặt nạ ngây thơ.

“Diệm, cắn một miếng đi.” Ta ngồi trong lòng chàng, trên tay ta cầm một miếng bánh quế hoa đưa lên miệng chàng.

Chàng nhìn nhìn bánh quế hoa rồi nhìn ta, chàng nhìn cái bĩu môi vì thấy chàng lâu không ăn thì bật cười, chàng cắn một miếng nhỏ.

Ta cười hài lòng, “Diệm, Mộng Mộng muốn ngủ.” Ta ngáp một cái. Chàng dừng động tác viết, ôn nhu nói: “Vậy thì chúng ta đi ngủ.” Chàng nói xong chàng ôm ta đứng lên, bước ra khỏi thư phòng.

Ta luôn là tiểu yêu tinh, thơ ngây khi đêm đến, khi bên chàng, làm đủ kiểu mê hoặc, làm nũng chàng.

Vì thế, bánh quế hoa tẩm thuốc chàng có thể ăn chỉ bởi cái bĩu môi của ta. Ta ngồi bên cạnh, nhìn chàng ngủ mê, ta cười khẽ, “Diệm, chàng sẽ ra sao nếu biết Dạ Am chết nhỉ? Đau? Hay trầm mặc? Là gì đi nữa ta sẽ rất rất vui.” Ánh mắt ngoan độc ta hiện hữu.

...

Thiếu nữ cầm trượng kiếm, y phục trên người một màu đen âm u, đứng dưới mưa, đôi mắt đen kia lạnh lẽo.

Đôi mắt thiếu nữ là một đôi nam nữ, nam nhân che chắn nữ nhân sau lưng, “Hoa Mộng, đứng sau tất cả chuyện này?” Giọng Phượng Hồng trầm thấp.

“Ha, tam vương gia hỏi câu thật nực cười. Bổng cung nếu đứng sau thì sao có thể lộ diện ở đây?” Ta chỉ kiếm về phía nữ nhân sau lưng hắn luôn luôn không biểu cảm, Dạ Am.

Ta buông lời châm chọc: “Cuối cùng, Dạ Am nữ tướng cũng chỉ thế.” Dạ Am ngẩng đầu, “Vì sao? Người giết ta được rồi! Vì sao giết tướng quân?!” Dạ Am bỗng điên cuồng hét.

“Bỗng cung biết, người yêu tướng quân... không giết tướng quân thì sao bỗng cung có thể giết người?” Ta cười như không cười.

Tiếc thay, hai nam nhân ưu tú thích nàng ta, bảo vệ nàng ta, nhưng nàng ta đã yêu người khác, mà ta giết chết người nàng ta yêu, để nàng ta thần thờ, mất đề phòng, ta mới thay thế tất cả người cạnh nàng ta dễ dàng.

Dạ Am đau khổ nói: “Người yêu Phượng Hồng đến độ chiếm hữu? Yêu đến sát hại người vô tội? Yêu lữ phải hạ sinh cho người kia! Chứ không phải như người đầu Hoa Mộng!”

Ta cười rộ lên, “Ta yêu hắn? Không, hắn giết con ta! Rút cạn máu nó để cho người uống! Ta còn có thể yêu sao? Lúc này ta chỉ lấy lại thứ thuộc về con ta mà thôi!”

Phượng Hồng bắt đầu đi, “Hài tử đã chết, Hoa Mộng, nàng hà cớ xây lên thù hận?”

“Không cần nhiều lời. Người đâu, mời tam vương gia trở về!” Ta vừa nói, một đám người xuất hiện quanh hắn. Dạ Am nhìn ta, nàng ta chạy ra khỏi vòng vây, ta đuổi theo.

Tia chớp ngang trời xuất hiện, ta và Dạ Am đứng mặt đối mặt với nhau.

“Hoa Mộng, máu hay mạng ta, cô cứ lấy, nhưng tha cho Phượng Hồng...” Dạ Am chậm rãi tiến gần ta.

Ta giơ trường kiếm lên, “Hắn còn phải sống, ném trái nõi đau mất người.”

Dạ Am đột nhiên hỏi: “Hoa Mộng, cô lừa thái tử vậy, cô không thích hắn sao?”

“Ta không thích kẻ hại đến con ta.” Ta nói xong thẳng tay đâm trường kiếm vào ngực nàng ta.

Dạ Am mỉm cười, “Giấc mộng này, tỉnh là đủ rồi.” Ta rút kiếm ra, nàng ta ngã xuống.

Đùng đoàng...

Tiếng sấm vang vọng. Ta nhìn máu tươi đang chảy ra từ người Dạ Am. Bảo Bảo, máu của con... cuối cùng thì đã trở về... nhưng chỉ có máu, không có con... Bảo Bảo, mẫu thân nhớ con.

Ta lau đi giọt nước mắt đang chảy, gương cười.

(Cho ta xin vài nhận xét với đề cử nhé!)

6. Chương 6: Ngang Trái

Phượng Diễm tỉnh lại thì trời đã sáng, mưa cũng đã tạnh. Bên cạnh chàng là thiếu nữ đang ngủ say, dù cho trên khuôn mặt ấy có sẹo đi nữa, không thể phủ nhận là thiếu nữ rất đẹp, đẹp riêng trong mắt chàng.

Ta chậm chậm mở mắt, gương mặt chàng hiện ra, ta nhìn chàng, chàng vẫn nhắm mắt.

“Thái tử, có chuyện rồi.” Giọng gấp gáp từ bên ngoài truyền vào.

Chàng tbu lại ánh mắt nhìn ta, nhẹ giọng nói, “Lui ra trước đi.”

Bóng dáng ngoài cửa dần mất.

Chàng ngồi dậy, nói với ta vài câu rồi rời giường, tự mình mặc y phục đã được đặt từ trước.

Là thái tử một nước, nhưng chàng không nô tì mặc áo, không ai hầu hạ, bởi chàng đã quen tự mình làm. Ta ở bên chàng, đã hai năm rồi, luôn mang mặt nạ. Chờ khi chàng phát hiện ra tất cả, ta sẽ tháo bỏ lớp mặt nạ đó.

Ta nhắm mắt, lần nữa chìm vào giấc mộng.

...

“Cái gì?” Phượng Diệm ngờ vực.

Ám vệ cúi đầu, “Nô tài vô dụng! Không thể hoàn thành giao phó của người!”

Phượng Diệm lắc đầu, vô lực phát tay, “Lui đi.”

Ám vệ biết chủ nhân mình đang đau buồn nên lui xuống.

Ngày hôm qua bọn họ đang hộ tống tam vương gia và Dạ Am, thì có nhóm người tới, một nhóm võ công cao, bọn họ ở lại ngăn cản, cho vài người đi theo tam vương gia.

Lúc đánh xong và chạy theo, nhưng chỉ thấy tam vương gia người đầy vết thương, ôm thi thể Dạ Am, lặng im không nói.

Còn có... hắn ta vô tình thấy cây trâm ngọc của thái tử phi ở đấy, hắn ta khó hiểu, thái tử phi vốn ngây thơ, dịu dàng, tinh thần có chút rối loạn thôi... sao có thể như hắn ta nghĩ.

Hắn ta có nên nói với thái tử hay không?

Phượng Diệm ngồi trên ghế đá, rượu, chén đặt trên bàn đá, đôi mắt chàng sâu tư.

“Thái tử thật biết đùa, Dạ Am sao có thể lọt vào mắt người được.”

“Dạ Am đã có người trong lòng, người cũng đã có thê tử tương lai.”

“Phu quân Dạ Am phải một kiếp nhất kiến chung tình, không thê không thiếp.”

“Nguyện chờ một người không yêu mình, chỉ cần mình yêu người đó.”

“Một lúc nào đó, sống với một người dài lâu, người sẽ không thể rời bỏ người đó, sẽ không biết lý do gì luôn muốn ở cạnh, chăm sóc, lo lắng người đó.”

“Thật ra có thể biết lý do, nhưng do người không muốn biết hoặc người chưa sẵn sàng để biết.”

Hình ảnh Dạ Am hiện hữu trong đầu chàng, chỉ lúc sau thay đổi thành hình người khác.

“Thái tử, đa tạ người đã cứu Hoa Mộng.”

“Bảo Bảo, con lại cần thái tử rồi, mau há miệng!”

“Diệm.” Một bóng hình ngây thơ, dịu dàng, đáng yêu.

Chàng kinh ngạc rồi lại ủ rũ nâng từng chén rượu.

...

Đêm đến, se lạnh bao phủ. Ta ngồi dưới đất, ngắm nhìn sao trời, tay ngắt những cánh hoa mẫu đơn, miệng khe khẽ nói: “Mẫu đơn nở rộ, đẹp để tuyệt trần

Đóa hoa nữ vương người mê mẩn

Say nhìn đắm đuối trao cả tư tâm

Mẫu đơn tàn phai, người tiếc hận

Vẹn toàn bao nhiêu cũng biến tan.”

Từng lời từng câu vang lên, rõ ràng, đau thương, xót xa đến thế, nhưng lại có gì đó là chế nhạo, vui vẻ đan xen.

Đóa mẫu đơn vốn đẹp đẽ, tuyệt sắc, giờ chẳng là hoa nữa, vì bị ta ngắt từng cánh một, từng cánh hoa ta ngắt xuống bị ta dùng tay đè đến nát, tay ta vì thế dính chất màu đã hóa đen của nó, đưa tay lên nhìn, ta cười, hoa cỏ cũng như người, bị đè bẹp dưới đất, màu của nó cũng tối tăm, làm người ghét bỏ. Con người bị ép buộc đến thâm cảm cũng hóa đen.

Vậy mà Dạ Am... như một đóa mẫu đơn tinh khiết trời ban, dù làm cách nào vẫn trong sáng, ngay cả lúc chết vẫn cầu cho người khác.

Quả làm người ghen tị...

Ta đứng lên, phủi bụi trên y phục, quay người, đôi mắt nhìn về phía xa, bóng người hơi lảo đảo của Phượng Diệm.

Ta đi về phía Phượng Diệm, “Diệm, chàng uống rượu?” Ta nhúu mày khi ngửi thấy mùi rượu.

Chàng nhìn ta, nhẹ nói: “Ta có uống một chút. Đã khuya, sao nàng chưa ngủ? Còn mặc ít như vậy?” Chàng vẫn ôn tồn lo lắng ta.

“Mộng Mộng vừa mới ra thôi, chàng đừng lo cho ta nhiều.” Ta nói qua loa, rồi dìu chàng về phòng.

...

Ta nhìn chàng ngủ, ta bỗng suy nghĩ tới lời phụ thân nói: “Con phải có một đứa con với thái tử, như vậy địa vị của con mới vững chắc hơn.”

Vững chắc hơn? Có lợi cho phụ thân mà thôi.

Nhưng ta vẫn phải nghe theo vị phụ thân này, nếu không ta chưa trả hết được thù thì chết.

Chẳng lẽ ta thật sự phải có hài tử với chàng?

Ta cúi người, đôi mắt trong suốt đắm chìm khi nhìn chàng.

Nhiều lần ta tự dặn, bản thân không nên rung động, vậy mà trái tim không nghe.

Vẫn là thích chàng mất, ta làm gì? Đã hứa sẽ không mềm lòng với bất kì ai... vậy mà, giờ do dự, mềm lòng với chàng?

Ta có lẽ chỉ nên thích. Thù hận vẫn phải trả, ít nhất có cách khác để dày vò chàng thêm.

Ta cười y phục mình ra, làn da trắng nõn phơi bày, khuôn mặt đưa đến gần chàng, mặt đối mặt, ta nghe được tiếng thở đều đều của chàng.

Chàng cảm thấy ai đó đang ở sát gần thì lơ mơ mở mắt, “Mộng Mộng...” Chưa nói hết cảm giác mềm mại từ môi truyền tới.

Ta hôn chàng, nụ hôn nồng nàn, đầy dục.

Chàng định đẩy ta ra, ta đè lại, “Ta muốn có Bảo Bảo với chàng, Diệm, thành toàn cho ta được không?”

Phượng Diệm hơi ngơ ra, chàng vẫn còn mê man chưa tỉnh rượu.

Ta không cho chàng cơ hội phản đối, tiếp tục hành động.

...

7. Chương 7: Uy Hiếp

“Diệm...” Ta ngủ mê, miệng nhỏ bắt giác gọi tên Phượng Diệm, Phượng Diệm cúi xuống nhìn ta, ánh mắt chàng hơi dao động.

Nàng vừa gọi tên chàng sao?

Mọi lần nàng mê man sẽ gọi tên khác...

Có lẽ chàng nghĩ nhiều rồi.

Chàng xua tan ý nghĩ mù mịt trong đầu.

...

Sáng, mọi việc không bị lộ. Tin Dạ Am nữ tướng khởi hành ra biên cương, tam vương gia đích thân đi cùng để thị sát.

Tất cả mọi việc hoàn toàn bình thường.

...

“Đại nhân, vì sao thái tử và tam vương gia không động tĩnh gì?” Người bên cạnh tể tướng khó hiểu.

Tể tướng cười, “Vì bọn họ muốn âm thầm điều tra, huống chi bọn họ chưa biết người đứng sau chuyện này, sao có thể sơ xuất hành động.”

Điều tra được ra thì cũng chưa có bằng chứng để chứng minh.

“Vậy đại nhân... người đã có dự định?” Người kia thăm dò.

Tể tướng trầm giọng, “Các người ngăn không cho bọn họ điều tra đồng thời hủy hết bằng chứng.” Người kia gật đầu...

...

Hơn hai tháng trôi qua, hoàng đế lâm bệnh, được biết không qua khỏi mùa thu, tất cả mọi việc rơi vào tay thái tử và tể tướng, hoàng đế cũng rõ ông sắp chết nên mọi thứ đã chuẩn bị, chiếu thư và các thứ quyền lực của mình đều giao cho thái tử và tam vương gia ở biên cương, mong muốn cả hai có thể hợp lực xây lên, giúp quốc gia lớn mạnh, hưng thịnh hơn.

Chờ khi mùa thu hai mốt ngày qua đi, hoàng đế băng hà, hoàng hậu đi theo, triều đình hơi loạn, thiên hạ thương tâm. Cùng lúc tam vương gia trở về, biên cương ổn định, Dạ Am nữ tướng đã chết, lý do không rõ.

Lễ tang long trọng diễn ra trong mười ngày.

Mười ngày sau đó...

“Tam đệ, có chuyện gì?” Phượng Diễm bận rộn với mớ tấu xớ.

Phượng Hồng nhìn Phượng Diễm, hần lúc lâu mới nói: “Mong huynh nghe cho kĩ. Kẻ chỉ thị giết tướng quân cũng như vu oan cho Dạ Am chính là tể tướng.”

Chàng dừng động tác.

Hần nói tiếp: “Đêm đó, người giết Dạ Am là Hoa Mộng, thê tử của huynh.”

“Tam vương gia, chứng cứ? Chưa có chứng cứ đã gán tội danh này lên bổng cung sao?” Giọng ta truyền vào. Một thân diễm lệ, trên mặt mang mặt nạ hoa văn đẹp mắt.

Hần nhìn ta, lặng im.

Bằng chứng ư? Không có, hần chỉ có bằng chứng tể tướng chỉ thị người giết tướng quân, nhân chứng thấy tể tướng cầu kết với quan lại khác hại Dạ Am.

“Thuộc hạ có!” Một giọng nói vang lên.

Ấm vệ đi vào, tay cầm cây trầm ngọc quen thuộc, Phượng Hồng nhìn cây trầm thì nhú mày.

Ta cầm lấy cây trầm, tay còn lại rút cây trầm mình luôn cài xuống, ta thuần thục khiến hai cây trầm như nhau hợp lại, chú bướm tinh xảo hiện ra, ta cười nhưng một bên mắt lại chảy ra lệ.

Đêm đó, ta đã để lại một nửa cây trâm bướm này làm kỉ vật... đêm ta và Phượng Hồng đó, ta lúc đó nghĩ ngày nào kia ta và hắn sẽ bên nhau để đôi trâm bướm này hợp lại và không tách rời, ta và hắn mãi bên nhau...

Đó là lúc trước... ta hiện tại thấy nó chỉ thêm hận. Ta rơi lệ vì Bảo Bảo... khi thấy nó ta nhớ tới là hắn dùng cây trâm này khứa lên Bảo Bảo.

Cây trâm này không nên tồn tại nữa!

Ta lập tức dùng sức bẻ trâm. Phượng Diễm phản ứng nhanh, chàng bước tới cạnh ta, lấy cây trâm từ tay ta rồi giữ ta lại, chàng ném cây trâm cho ám vệ, chàng lạnh giọng: “Hủy.” Ám vệ theo phản xạ bóp nát cây trâm, cây trâm lập tức thành bột. Lúc ám vệ lấy lại tinh thần thì mắt nhìn đồng bột trên tay đến ngốc.

Ta ôm lấy chàng, “Diễm... chúng ta có bảo bảo rồi.” Phượng Hồng vừa tỉnh sau giây phút ta ghép trâm và rơi lệ liền nghe thấy câu ta nói với chàng.

Hắn kinh ngạc nhưng nhanh chóng lắc đầu.

Nếu đã như vậy, hắn sẽ tiêu diệt tể tướng trước.

“Ta có việc bận, sau gặp.” Hắn nói xong rồi đi.

Ám vệ bóng đèn: “...” Ta là ai? Đây là đâu?

Phượng Diễm vuốt ve mái tóc của ta, chàng nói: “Vậy sau này không nên kích động như thế, sẽ ảnh hưởng cả nòng và bảo bảo đấy. Để ta đưa nòng về nghỉ ngơi.” Chàng dường như không để tâm đến lời nói của Phượng Hồng, chàng vẫn bình thường sẵn sàng ta.

Những ngày tháng trôi qua êm đẹp cho đến ngày thái tử lên ngôi tân hoàng đế, thái tử phi thành hoàng hậu thì tể tướng bị tam vương gia điều tra ra là chủ mưu của chuyện thích khách yến tiệc giết tướng quân rồi đổ lên đầu Dạ Am nữ tướng.

Tể tướng vật lộn mấy lần với tam vương gia đều thua, tình thế bị dồn vào đường cùng, ông ta lên vào cung gặp ta.

“Nữ nhi... con cứu ta đi...” Tể tướng đứng trước mặt ta. Ông ta chính là bị tên nội gián của tam vương gia không biết cài vào từ khi nào hại. Thu hết bằng chứng, tội của ông ta.

Ông ta hiện tại chỉ còn đặt hi vọng lên nữ nhi này.

Ta cười như không cười nhìn ông ta, “Phụ thân à, nữ nhi mang long thai, hơn nữa quyền lực của con chỉ có ở hậu cung, nữ nhi lực bất tòng tâm.”

Ông ta nhăn mày, “Con chỉ cần nói ngọt vài câu với hoàng thượng...” Lời chưa nói hết ra đã bị ta gạt đi, “Phụ thân, nữ nhi là phận nữ nhân, không xen vào việc triều chính, chính sự của nam nhân.”

“Nếu người không giúp, ta sẽ kéo người chết chung! Việc người giết Dạ Am ta sẽ nói cho cả thiên hạ biết!” Ông ta từ khấn cầu thành ục hiếp.

Ta bật cười, “Cứ việc nói, nhưng hậu quả người nói ra thì...” Ta nửa chừng bỏ dở lời nói, quay lưng bước đi.

Tể tướng bị người cản lại, bắt lực nhìn ta rồi đi.

Ông ta không có bằng chứng, chứng minh ta với ông ta cấu kết với nhau, cũng như giết Dạ Am, kiếm hủ, nhân chứng chết.

Lời nói ông ta có nói cũng chỉ làm mọi người ghi lòng.

...

“Mộng Mộng.” Giọng nói nhẹ này làm bước chân ta khựng lại.

“Diễm, thất vọng vì tin ta à?” Ta xoay người, đối diện với Phượng Diễm.

[Đề cử + theo dõi thêm cmt để ta có thêm động lực viết!]

8. Chương 8: Ta Yêu Chàng Nhưng Không Nói. [hết]

Đóa hoa úa tàn trong đêm

Cánh hoa héo cứ rơi êm đêm

Từng đẹp đến làm người say mê

Sắc màu lung linh và toàn diện

Giờ đây chỉ có mưa mây thương tiếc.

Dẫu không thể chung đôi

Dẫu không thể trọn đời

Xin hãy bên nhau trọn ngày

Để duyên tình không lạc ngay

Để cô đơn không vây lấy

Và giữ vương vấn cho sau này

Giữ lại thêm chút có nhau bấy lâu

Rồi khi tỉnh lại sẽ chẳng còn nhau đâu.

...

“Nàng thay đổi.” Chàng dùng vé mặt bắt đắc dĩ.

“Ta vốn thay đổi từ khi Hoa Liên chết rồi.” Ta nhếch môi.

“Nên dừng lại, nghe ta một lần thôi.” Chàng khuyên ta, ta cười đáp: “Nếu ngày ấy chàng không làm vậy, dù ngàn lần ta cũng nghe chàng.” Nhưng không có nếu, càng không có cái gọi là quay ngược thời gian.

Chàng dùng ánh mắt có lỗi nhìn ta, đi lại gần ta, cởi áo bào của chàng, khoác lên cho ta rồi nói: “Đêm rồi... đi nghỉ sớm đi.” Chàng quay đi.

Ta cứ thế đứng, hơi ẩm chàng vương lại áo bào, bủa vây ta, giọt nước mắt ấm nóng chảy xuống, ta lại bước chân đi.

Chàng đặt niềm tin lên ta, tiếc rằng chàng sai. Ta không như chàng nghĩ, ta không phải Hoa Mộng lúc trước, đành chấp nhận không thể viên mãn bên nhau cùng chàng.

Bước đi ta chọn, con đường ta chọn, tất cả ta chọn ta đều không hối hận. Cả đời thù hận, cả đời cô độc.

...

Tể tướng sau đó chết một cách kì lạ, tân hoàng cứ thế ra thánh chỉ lấy lại trong sạch cho Dạ Am nữ tướng đã chết và việc còn lại giao cho tam vương gia.

Sau đó tân hoàng ban ra thánh chỉ tiếp, một chuyện làm thiên hạ chấn động. Không tuyển phi hay tú nữ, đây chẳng phải hậu cung không phi, chỉ một hoàng hậu.

Tam vương gia phản đối đầu tiên.

Triều đình.

“Xin hoàng thượng xem xét lại!” Phượng Hồng đứng ra.

“Sẽ không có xem xét ở thánh chỉ này cũng như quyết định của ta.” Giọng Phượng Diễm trầm lại.

“Hoàng thượng, nam nhân tam thê tứ thiếp, hoàng thượng không tuyển phi thì việc nối ngôi... mong hoàng thượng thu lại thánh chỉ.” Một vị quan đứng ra.

Chàng nhìn hai người rồi ba, bốn, năm người đứng ra.

“Hoàng hậu tới.” Đột nhiên giọng thái giám vang lên.

“Ý người nói ta không sinh được hoàng tử?” Ta đứng trước mặt các vị quan và hân.

“Hoàng hậu kim an, vi thần không dám.” Các vị quan cúi đầu.

“Các người đang dám đó thôi.” Ta mỉa mai.

“Từ khi nào nữ nhân được xen vào chính sự, hoàng thượng nên xem về việc hoàng hậu có đủ xứng đáng với ngôi vị với hoàng thượng với thiên hạ hay không!” Vị quan gan to đứng ra.

“Từ khi nào một thân quan có thể nhục mạ một hoàng hậu? Ta có xứng hay không thì trời cũng đã định ta ngồi lên vị trí này rồi.” Ta nhìn vị quan kia với đôi mắt đã chuyển đỏ.

“Một hoàng hậu phải nghe lời nói của con dân. Nếu là trời ta cũng phản đối tới cùng! Hoàng thượng! Xin người phế ngôi vị hoàng hậu của Hoa Mộng này!” Tranh cãi ngày càng quyết liệt cho đến khi ta bất ngờ rút kiếm, một nhát chém đứt một cánh tay của vị quan kia.

Có người sợ hãi đến ngất, có người hét lên, người nín thở nhìn. Tất cả đều tránh xa ta.

Phượng Hồng đỡ lấy vị quan kia, hân nhìn ta bằng ánh mắt không thể tin.

Ta lạnh lùng nói: “Còn để ta nghe ai nói không hay về ta thì sẽ không phải tay đứt, mà là đầu lìa khỏi cổ.”

Chàng lại gần ta, tay nhẹ cầm lấy thanh kiếm của ta, “Ta, đích thân chém đứt tay của Phiên Dương, vì dám loạn ngôn ở triều đình.”

“Hoàng thượng!” Phượng Hồng nhìn Phượng Diễm.

“Đủ! Chuyện này tới đây chấm hết! Ai dám nhắc lại hay có ý kiến gì thì ta sẽ không nương tay. Bãi triều.” Chàng nói xong kéo ta rời đi,

“Chúng thần cung tiễn hoàng thượng, hoàng hậu.” Để lại vãn vô bá quan bàn tán trong nỗi sợ hãi.

Kể từ đó, ai cũng không dám nhắc lại chuyện đó.

“Nàng nghỉ ngơi đi. Ta còn việc chưa xử lí.” Chàng đưa ta về cung rồi định quay đi, ta níu tay chàng lại, “Diễm...” Chàng quay đầu, ta lập tức hôn lên môi chàng.

Một nụ hôn lướt qua và dừng lại khi cả hai đều vương hơi thở cho nhau.

Ta bước nhanh vào cung.

Chàng hơi ngờ ra

...

Hoàng hậu mang song thai, ngày sinh đẻ đã sinh ra hai hoàng tử, cả quốc kinh ngạc và vui mừng nhưng vài ngày sau hoàng hậu yếu quá nên qua đời.

Hoàng thượng ở bên hoàng hậu mãi cho đến lúc hoàng hậu được chôn cất.

Nghe nói mộ hoàng hậu vào đêm có thể thấy một đứa trẻ toàn thân đầy máu, tay cầm cây trâm bướm đẹp đẽ, luôn đứng canh mộ.

Lại nói tam vương gia chết một cách lạ lùng, bị trâm khứa lên tĩnh mạch trên người, cạn máu đến chết.

...

Nàng và ta yêu nhưng không nói.

Ta mong kiếp sau ta và nàng bên nhau...

Còn kiếp này, ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ nàng giao cũng như trách nhiệm của ta.

Nuôi lớn con của chúng ta đến khi chúng thành gia lập thất.

...HẾT...

[Một phút deep]

Diệu Mộng Mộng: “...” Lặng im cầm chổi.

Hình Hoa Hoa: “...” Cầm que.

Tác giả: “...” Xách dép và chạy.

[Ahuhu... ai cứu ta với!! Ta bị hai chị đánh sml rồi!]

9. Chương 9: Ngoại Truyện : Phụ Thân, Xuống Dưới Với Hải Nhi~~

Lúc đó, ta sinh ra từ trong bụng mẫu thân, người ta thấy đầu tiên đó là một gương mặt ôn nhu, đó là một người, người đó bế ta có chút vụng về, sợ ta đau nên rất rất cẩn trọng, kèm theo giọng trầm ấm ấy, ta đã tưởng đó là phụ thân mình nhưng không phải nên ta sẽ nói là Thúc.

Thúc ấy với mẫu thân rất thân thiết và thúc ấy rất là yêu thích ta, chính thúc ấy đã đặt tên ta là Hoa Liên.

Muốn ta cái gì cũng có liên.

Mỗi ngày đều đến bế ta, chơi với ta, đích thân ru ta ngủ, có lúc có mẫu thân cùng nhau ba người.

Ta vui, thật sự mong đó là phụ thân mình, mà thế này cũng tốt.

Thời gian ấy đẹp tốt biết bao cho tới khi ta cảm nhận được cảm giác gần gũi lạ với người khác.

Là phụ thân, vì một khi nhắc tới phụ thân, mẫu thân luôn khóc, ta nghe, ta thấy và giờ phụ thân người đã làm mẫu thân khóc, ức hiếp mẫu thân.

Phụ thân giành lấy ta từ tay mẫu thân, khoảng khắc ấy ta mở to mắt, nhìn phụ thân, phụ thân cũng nhìn ta nhưng chỉ là lướt qua thôi.

Ánh mắt phụ thân lạnh ngắt, ta khi đó đã nhụt lòng. Đây không phải phụ thân, chỉ là kẻ ức hiếp mẫu thân thôi, đúng, ta nghĩ như thế.

Mà sự thật đâu thể chối, đó là phụ thân ta, trong người ta đang chảy dòng máu của người.

Sau đó ta bị phụ thân đem đi tới một nơi, người vớt ta vào tay một người khác nói: “Lấy máu.” Kể cả giọng nói cũng lạnh như băng.

Người kia cầm con dao kề lên cổ ta, tay run run, cuối cùng không làm được.

“Vương gia, thảo dân không làm được! Đứa bé đáng yêu thế này... thật sự không đành thấy nó chết!”

Ta nghe thấy thế, có phải ta sắp chết?

“Vô dụng!” Phụ thân lại bế ta lên rồi người lục tìm trên người mình, rút ra cây trâm bướm tinh xảo mà mẫu thân hay lôi ra xem để rồi rơi lệ.

Khoảng khắc phụ thân nhấn tâm dùng cây trâm đâm thật sâu vào ta thì ta nghe thấy tiếng mẫu thân gọi.

“Bảo Bảo!” Nó thê lương, tuyệt vọng đến thế.

Ta òa khóc, vì ta đau, vì ta sợ sẽ không được mẫu thân bế nữa và cả thúc thúc, một nhà ba người sẽ không còn.

Tiếng khóc của ta hòa với tiếng khóc của mẫu thân, nước mắt ta hòa vào dòng máu đang chảy ra ngoài kia.
Phụ thân thì vô cảm, nhìn, tiếp tục đâm và máu ta theo đó chảy cạn.

Vì sao? Ta có một phụ thân như thế?

Ta chết đi, mất ta trước khi chết đã chuyển màu đỏ đậm.

Linh hồn lìa khỏi xác. Ta thành oan hồn, linh hồn tràn ngập thù hận.

Ta trên không nhìn mẫu thân chạy vào bế lấy ta, nỉ non, bước chân mẫu thân mềm yếu, từng bước lung lay.

Ta lại nhìn máu mình được đun sôi với thuốc và rồi chính kẻ gọi là phụ thân kia thật là dịu dàng cho một nữ nhân uống bát máu cùng thuốc kia.

Hận, ghét... ta không tiếp tục nhìn nữa, theo mẫu thân trong đêm mưa kia.

...

Ngày đó, ta chôn ở nơi cây cỏ xanh đẹp, ta xuống địa phủ nhưng không thể đầu thai vì ta quá chấp niệm và hận, ta đã cầu diêm vương cho ta giết kẻ là phụ thân. Diêm vương cũng thương xót ta nên đồng ý:

“Vây sáu năm sau, tuổi thọ của hân ta gần hết người có thể giết hân.”

...

Khi ta trở về là lúc mộ ta có người thăm.

Thúc... là thúc, đã lâu ta không nghe thấy, không nhìn thấy người.

Người tiêu tụy đi rất nhiều.

“Bảo Bảo... xin lỗi. Ta có lỗi với con...”

Thúc... à, đúng, lỗi của thúc là tiếp tay cho kẻ phụ thân kia...

Ta không hận thúc, vì thúc đã hết lòng chăm sóc cho mẫu thân để chuộc lỗi.

Vì thúc cho ta cảm giác ấm áp, yên lòng.

Ta chỉ mong mẫu thân sống tốt cùng thúc.

Ta chẳng thấy ai hợp, chẳng thấy ai xứng hơn thúc, nhưng ta muốn thúc phải thấy có lỗi cả đời, đây là phạt.

...

Ta đã theo dõi mẫu thân và thúc sáu năm.

Sáu năm mẫu thân đã vì cái chết của ta mà khác đi, ta buồn, không phải vì mẫu thân khác là vì sáu năm qua mẫu thân luôn khóc vì ta.

Thúc luôn bên cạnh an ủi như đã nói.

...

Đêm đó, mẫu thân chính tay giết nữ nhân đã uống máu của ta, kẻ phụ thân đau lòng.

Ta hả hê, càng hả hê hơn khi chính mình hàng đêm dần vặt kẻ phụ thân trong mơ.

Biến thành nữ nhân kia, đi vào mộng.

Ngày đấy cũng đến, ta cầm trên tay cây trâm bướm đã giết ta tưởng chừng đã vỡ nát.

Dùng nó khứa lên người kẻ gọi là phụ thân, miệng ta nói vang: “Phụ Thân, Xuống Dưới Với Hải Nhi~~”
Vừa nói vừa đâm trâm lên người kẻ gọi là phụ thân.

Mặc kẻ gọi là phụ thân giãy giụa, cầu tha.

...

Sau đó mẫu thân chết sau khi sinh hai đệ đệ.

Ta vẫn không đầu thai được, cũng không gặp mẫu thân, lẳng lặng canh mộ của mẫu thân vag theo dõi thúc lần hai đệ đệ.

Ta là Hoa Liên-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-nghi-thien-ha-bat-tai-bat-sac>